

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

Kamu Emekçileri bülteni

e-mail: kamuemecileri@yahoo.com

Nisan 2007 * Sayı 21 * Fiyatı 0.5 YTL

Emperyalizme, şovenizme, faşizme, sosyal hakların ve işgüvencesinin gaspına karşı

1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara!

2007 1 Mayıs'ı yaklaşırken işçi ve emekçilere yönelik saldırılar hız kazanıyor. Emperyalist saldırganlık, özelleştirmeler, sosyal hakların ve işgüvencesinin gaspı vb. saldırılara, tırmandırılan şovenizme ve faşizme karşı tüm işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olması ayrı bir önem taşıyor.

1 Mayıs'ı tarihsel anlamı ve güncel çağrısıyla birlikte bir süreç olarak örgütlemek emekten yana tüm güçlerin, ilerici, öncü emekçilerin ertelenemez sorumluluğudur. 1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışmanın adıdır. Sınıf mücadelesi tarihine kanla

yazılmış bir mücadele günüdür. Uzlaşmaz iki karşıt sınıfın, işçi sınıfı ile burjuvazinin hesaplaştığı günün adıdır 1 Mayıs. Bu nedenle de anlamına ve içeriğine yakışır bir tarzda örgütlenmeli ve kutlanmalıdır.

Yoğunlaşan saldırılar karşısında 2007 1 Mayıs'ında işçi ve emekçilerin örgütlü gücünün alana kitlesel bir tarzda yansması önemli bir yerde durmaktadır. Ancak kamu emekçileri cephesinden son birkaç yıldır gerçekleşen 1 Mayıslar'a baktığımızda katılımın giderek düştüğü görülmektedir. Kuşkusuz bu, KESK'in içinde

debelendiği mevcut durumundan bağımsız değildir. Hakları ve talepleri doğrultusunda emekçileri örgütleyemeyen, harekete geçiremeyen KESK, birkaç gün kala üye ve temsilci toplantısı yaparak 1 Mayıs'ı “teknik” bir güne indirgemektedir. Oysa 1 Mayıs bir günden ibaret değildir. İşçi ve emekçilere genel olarak örgütlenme ve mücadele etme çağrısıdır. Bu nedenle kamu emekçilerinin, özellikle bir yıllık mücadele deneyimi, birikimi ve enerjisinin açığa çıktığı, alanlarda kendisini gösterdiği bir gün olmalıdır. Öncü, ilerici kamu emekçileri KESK'in uzlaşmacı mücadele anlayışının bir sonucu olan 1 Mayıslar'ı baştan savma tutumuna izin vermemelidir. 1 Mayıs'ın talepleriyle birlikte bir süreç olarak örgütlenmesi için harekete geçmelidir. İşyerlerinde kamu emekçilerine yönelik saldırılara karşı neden 1 Mayıs'ta alanlarda olunması gerektiği anlatılmalı, sosyal hakların ve işgüvencesinin gaspına, kamu hizmetlerinin tasfiyesine, esnek istihdama, özelleştirmelere, emperyalist savaşa ve işgale, şovenizme, faşizme karşı kamu emekçileri hem mücadeleye hem de 1 Mayıs alanlarına çağrılmalıdır.

1 Mayıs'a bu şekilde hazırlanılması hem kamu emekçileri hareketinin yaşadığı tıkanıklığı aşmanın hem de KESK'i harekete geçirmenin zeminini yaratacaktır. Öncü, devrimci kamu emekçileri işyerlerinde ve şubelerinde 1 Mayıs gündemli toplantıların erkenden yapılmasını zorlamalı, bildiri, afiş, bülten vb. materyallerle 1 Mayıs'ın taleplerini işyerindeki emekçilere anlatmalıdır. Şubelerde yapılacak 1 Mayıs etkinlikleriyle emekçiler alanlara çağrılmalıdır.

KESK'in kamu emekçilerinin örgütlülük bilincini zayıflatan, 1 Mayıs'a katılımı zayıflatan tutumlarına karşı da hem politik hem de pratik olarak mücadele edilmelidir. Bu tutum kendisini daha çok iş bırakarak 1 Mayıs alanlarına çağrı yapma noktasında göstermektedir. 1 Mayıs'tan birkaç gün önce yapılan üye toplantılarında emekçilere “isteyen iş bıraksın, isteyen sevki/rapor alsın, isteyen izin alsın” türü söylemlerle karşılaşmaktadır. Bu tutum emekçilerin örgütlü kimliğini, sınıf bilincini köreltmekte, onları bireysel çözümlere yönlentmektedir. KESK'in bu 1 Mayıs'ta saldırılara karşı 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkma çağrısı yapması için basınç oluşturulmalı, bu çağrı tüm işyerlerine

ulaştırılmalıdır.

“Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”, “Parasız eğitim ve sağlık hakkı!”, “Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı! Sınırsız grev ve genel grev hakkı!”, “Tüm çalışanlar için genel sigorta!”, “Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!”, “Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın!”, “Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!”, “NATO, AB, İMF, DB vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!”, “Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!!”, “Eşit işe eşit ücret!” vb. taleplerin yanısıra “1 Mayıs resmi tatil ilan edilsin!”, “Taksim’de 1 Mayıs yasağına son!”, “77 1 Mayıs katliamcıları yargılsın!” talepleri de işyerlerine taşınmalı, mücadelenin konusu edilmelidir.

Zira 2007 1 Mayıs'ı tarihe “kanlı 1 Mayıs” olarak 77 katliamının yıldönümüdür. Bu yıl Taksim Meydanı devletle bir irade savaşına dönüşmüş durumdadır. ‘77 1 Mayıs katliamının sorumluları Çorum, Maraş, Sivas’ı gerçekleştiren devlettir. Taksim’de 1 Mayıs kutlaması özelinden İstanbul üzerinden yürütülse de özünde devrim güçlerinin düzenle hesaplaşma zeminidir. Bu nedenle Taksim’e ilişkin talepler tüm alanlarda yükseltilmelidir. İstanbul’daki kamu emekçileri ise devrimci, ilerici güçlerle birlikte birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması yönlü çabaları güçlendirmelidir.

Kamu emekçileri hareketini ileri taşımak 1 Mayıs’ta gösterilecek enerji ve çabaya bağlı olacaktır. Bu görev ve sorumluluk tüm devrimci, ilerici kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

Türkiye’de 1 Mayıs

“Amele Bayramı” adıyla ilk kez 1921’de kutlandığında İstanbul işgal altındaydı. 1923 İktisat Kongresi’nde dönemsel bir politika olarak "1 Mayıs Amele Bayramı" adıyla yasalaştı. Hemen ardından 1925 yılında 1 Mayıs kutlamalarında dağıtılan bir bildiri gerekçe gösterilerek 50 yıllık yasaklar süreci başladı. Gösteriyi düzenleyenler tutuklanmaya başladı. 1935’te hükümet "Bahar Bayramı" olarak adını değiştirerek 1 Mayıs’ın içeriğini boşaltmaya çalıştı ve genel tatil ilan etti. Ancak daha sonra yasaklamalar devam etti.

Uzun yıllar sonra 1 Mayıs, ilk olarak 1976 yılında yeniden, ama bu kez onbinlerce işçi, emekçi ve devrimcinin katılımıyla, coşkulu bir biçimde İstanbul Taksim Alanı’nda kutlandı. Uzun onyıllar sonra gerçekleştirilen bu kitlesel ve coşkulu kutlamanın etkileri de çok geniş oldu.

Devrimciler ve emekçiler arasında büyük bir heyecana, sermaye çevrelerinde ise aynı ölçüde büyük bir korku ve terdirginliğe yol açtı.

Sermaye çevreleri 1 Mayıs’ların mücadele günü haline getirilmesinden duydukları rahatsızlığı 1 Mayıs 1977 öncesinde her vesile ile ortaya koydular. Haftalar öncesinden, özellikle gerici ve faşist burjuva basını aracılığıyla provokatif bir hava yaratmaya çalıştılar. 1 Mayıs 1977 günü Taksim’de toplanan yüzbinlerce göstericiye karşı NATO güdümlü kontrgerilla eliyle uygulanan faşist provokasyon sonucunda 36 emekçi ve devrimci katledildi. Fakat burjuvazi amacına ulaşamadı. Ertesi yıl (1978) Taksim 1 Mayıs Alanı’nı yine yüzbinlerce

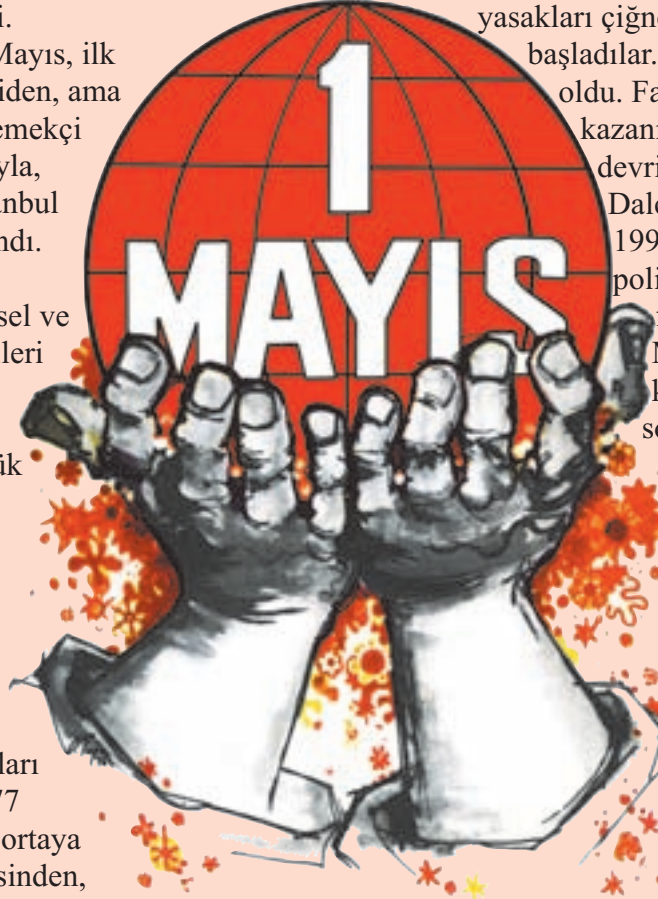
işçi doldurdu. Üstelik aynı yıl 1 Mayıs Türkiye’nin dört bir tarafından kitlesel gösterilere sahne oldu.

Sıkıyönetimin baskı ve yasaklarına rağmen 1 Mayıs, 1979 ve 1980 yıllarında da, Türkiye’nin birçok yerinde grevler, boykotlar, iş yavaşlatma ve yasadışı kitlesel gösterilerle militanca kutlandı. Bu görkemli kutlamalar ancak 12 Eylül faşist askeri darbesiyle bir dönem için engellenebildi.

1988’den itibaren işçiler ve devrimciler yasakları çiğneyerek sokaklara çıkmaya başladılar. Bu uğurda şehit düşenler oldu. Fakat 1 Mayıs yeniden kazanıldı. 1989 yılında genç bir devrimci işçi olan Mehmet Akif Dalcı vurularak şehit düşerken, 1990 yılında Gülay Beceren polisin açtığı ateş nedeniyle felç oldu. Yine ‘96 1 Mayıs’ında polisin devrimci kortajlara ateş açması sonucu 3 emekçi, Dursun Odabaşı, Hasan Albayrak ve Levent Yalçın şehit düştü. Fakat bu saldırılar da emekçilerin alanlara çıkmasına engel olamadı. 30 yıl sonra Türkiye işçi sınıfı yine Taksim Meydanı’nda 1 Mayıs’ı kutlamaya kararlı. 30 yıllık yasakçı tutumdan sonra işçi ve emekçiler iradi tutumlarıyla bu alanı tekrar

kazanmaya kararlı. 1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak dünyanın dört bir yanında olduğu gibi Türkiye’de de taleplerimizi haykırdığımız, burjuvazinin ve kapitalist devletin karşısına çıktığımız, mücadeleyi yükselttiğimiz bir gün olarak kutlanmaya devam ediyor.

Sosyalist Kamu Emekçileri

1 Mayıs...

İşçilerin ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü!

Kapitalizmin gelişme dönemindeki yoğun baskı ve sömürü, düşük ücretler ve günde 14-18 saati bulan uzun çalışma saatleri, “8 saatlik işgünü” talebinin, dünyada işçi sınıfının en temel ekonomik istemlerinden biri olarak ortaya çıkmasına yol açtı. İlk olarak 21 Nisan 1856 yılında Avusturya işçi sınıfı grev ve kutlamalarla 8 saatlik iş günü talebini dile getirdi. Bu talep doğrultusundaki mücadeleyi bir işçi bayramı ile bütünleştirmek düşüncesini ilk ortaya atan da yine Avusturya işçi sınıfı oldu.

ABD'de ise iç savaşın ekonomik faturası ucuz işgücüyle kapatılmaya çalışılıyordu. 1874 yılında dört eyalette birden ücretlerin düşürülmesi kararına işçiler direndi. İşçilerin direnişi kanlı biçimde kırıldı, 10 işçi lideri asıldı, 14'ü zindanlara atıldı. 1877 yılında bütün baskılara rağmen 8 saatlik işgünü isteyen ve ücretlerinin düşürülmesini protesto eden işçiler eylemlerini doruğa ulaştırdı. Eylemler sonunda 12 demiryolu işçisi öldürüldü. 1877 direnişi de kanlı biçimde sona erdi. İşçi sınıfı örgütlenmesini sürdürdü.

1 Mayıs 1886 günü ABD'li bütün işçiler genel greve gitti. Onbinlerce işçi 8 saatlik işgünü için direnişe geçti. 3 Mayıs'ta Chicago'da direnişçi işçilerin üzerine ateş açıldı. Yüzlerce işçi çoluk-çocuk demeden vuruldu, hapse atıldı. Olayı protesto eden işçiler ertesi gün alanlardaydı. Kalabalık dağılırken bir kışkırtıcının attığı bomba ortalığı karıştırdı. Polisler kitlenin üzerine ateş açtı. Olaylar sonunda Parsons, Spies, Fischer ve Engel isimli dört işçi önderi idam edildi. 1888 Aralık ayında toplanan ABD İşçi Federasyonu 8 saatlik işgünü elde edilinceye kadar, her yıl 1 Mayıs'ta kitle gösterileri düzenleme kararı aldı. Aynı aylarda birbirinden habersiz olarak Fransız ve Belçika İşçi Sendikaları Konfederasyonları 8 saatlik işgünü için savaşım kararı aldı.

14-21 Temmuz 1889'da Paris Kongresi ile kuruluşu gerçekleştirilen II. Enternasyonal, 1 Mayıs'ı işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü ilan etti. 1890 yılından sonra 1 Mayıslar bütün ülkelerde uluslararası işçi bayramı olarak kutlanmaya başlandı. Birçok ülkede 1 Mayıs, tatil günü olarak kabul edildi.

1886 yılında 8 saatlik işgünü mücadelesinin kazanımla sonuçlandığı gün olan 1 Mayıs, bu mücadele sonunda idam edilen 4 işçinin anısına 2. Enternasyonal tarafından 1889 yılında tüm dünyadaki işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak ilan edildi. Bu tarihsel anı belleklere kazımak için öldürülen işçi önderlerine ithaf edilen 1 Mayıs işçi sınıfının tüm tarihsel mirasını içinde barındırmaktadır. İşçi sınıfı hareketiyle bütünleşmiş tüm değerler gibi 1 Mayıs'da sınıfın ortak mücadele tarihinin bir sonucudur.

